

Cuprins

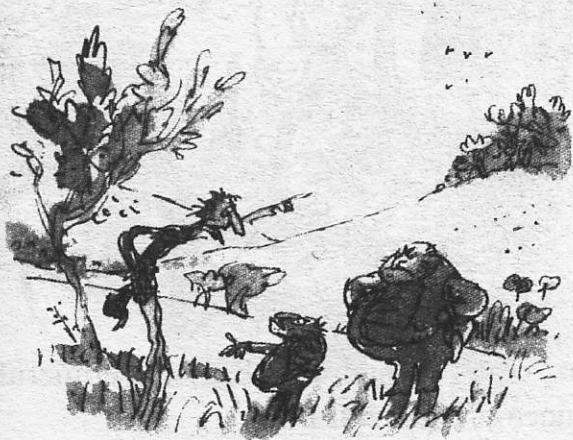
1. Cei trei fermieri / 11
2. Domnul Vulpe / 17
3. Focuri de armă / 22
4. Groaznicele lopeți / 30
5. Groaznicele tractoare / 37
6. Cursa / 43
7. „N-o să ne scape“ / 49
8. Vulpile nu mai au ce mânca / 52
9. Domnul Vulpe are un plan / 57
10. Cotețul de găini numărul unu al lui Boggis / 62
11. O surpriză pentru doamna Vulpe / 70
12. Bursucul / 74
13. Depozitul uriaș al lui Bunce / 82
14. Bursucul are dubii / 93
15. Pivnița secretă cu cidru a lui Bean / 98
16. Femeia / 105
17. Marele festin / 111
18. În așteptare / 121

I

Cei trei fermieri

În vale erau trei ferme. Proprietarii acestor ferme se descurcaseră bine. Erau oameni bogați. Erau, de asemenea, urâcioși. Toți trei erau cei mai urâcioși și mai răi oameni pe care i-ai fi putut întâlni. Numele

Ior erau Fermierul Boggis, Fermierul Bunce și Fermierul Bean.

Boggis creștea găini. A avea mii de găini. Era enorm de gras. Și asta pentru că mânca trei găini fierte, acoperite cu găluști, în fiecare zi, la micul dejun, la prânz și la cină.

Bunce creștea rațe și găște. A avea mii de rațe și găște. Semăna cu un pitic cu burdihanul cât un butoi. Era atât de scund, încât bărbia i s-ar fi scufundat și în colțul cel mai puțin adânc al oricărei piscine din lume.

Dieta lui consta în gogoși și ficat de găscă. Sfarâma ficatul într-o pastă dezgustătoare și apoi umplea gogoșile cu respectiva pastă. Această dietă îl făcea să aibă dureri de burtă și un temperament de fiară.

Bean creștea curcani și avea o livadă de meri. Avea mii de curcani într-o livadă plină de meri. Nu mânca niciodată nimic. În schimb, bea damingene întregi de cidru tare, pe care îl făcea din merele culese din livadă. Era subțire ca un creion și cel mai deștept dintre cei trei.

„Boggis și Bunce, și Bean, toți trei,
Unul gras, altul scund, unul uscat ca
un ardei.

Acești escroci îngrozitori
Să te bage-n răcori
Erau, totuși, la fel de răi.“

Asta cântau copiii din împrejurimi când îi vedeau.

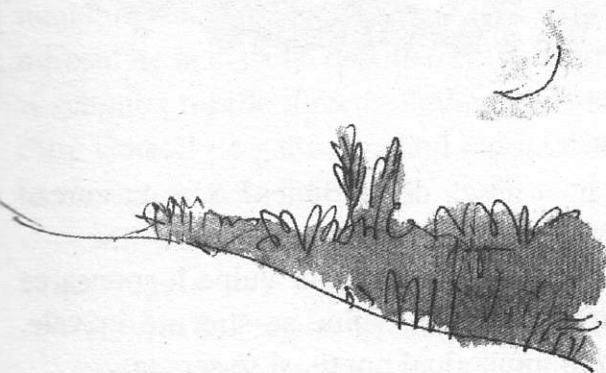
2

Domnul Vulpe

Pe un deal, aflat deasupra văii, era o pădure.

În pădure era un copac uriaș.

Sub copac era o vizuină.

În vizuină locuiau domnul Vulpe, doamna Vulpe și cele patru Vulpițe ale lor.

În fiecare seară, de îndată ce se întuneca, domnul Vulpe îi spunea doamnei Vulpe:

– Ei bine, draga mea, ce să fie de data asta? O găină grasă de la Boggis? O rață

sau o găscă de la Bunce? Sau un curcan frumos de la Bean?

Și, după ce doamna Vulpe îi spunea ce dorea, domnul Vulpe se strecura în vale, prin întunericul nopții, și se servea.

Boggis și Bunce, și Bean știau foarte bine ce se întâmplă și asta îi înnebunea de furie. Nu erau ei oamenii cărora să le placă să renunțe la ceva. Și mai puțin le plăcea să fie furați. Așa că, în fiecare noapte, unul dintre ei își lua pușca și se ascundea într-un colț întunecat, undeva, la ferma lui, sperând să prindă hoțul.

Dar domnul Vulpe era prea deștept pentru ei. Întotdeauna se apropia de fermă având grijă ca vântul să-i bată din față și asta însemna că, dacă vreunul dintre bărbați pândește în umbră, vântul ducea mirosul de om către nasul domnului Vulpe de la mare distanță. Prin urmare, dacă domnul Boggis se ascundea în spatele Cotețului de găini numărul unu, domnul Vulpe îi prindea mirosul de la distanță de cincizeci de metri și schimba repede direcția, îndreptându-se către Cotețul de găini numărul patru, aflat în capătul celălalt al fermei.

– Mii de tunete, bestia aia nenorocită! strigă Boggis.

– Aș vrea să-i rup beregata! spuse Bunce.

– Trebuie să-l omorâm! țipă Bean.